

Arrest

nr. 115 579 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent 23 jaar geleden geboren in het dorp Auzighani, subdorp Wati, in het district Hisarak van de provincie Nangarhar. U bent ongeletterd.

Zo'n vijf tot vijfenhalf jaar geleden trad u toe tot het Afghaans leger als soldaat. Na een opleiding van zes maanden werd u naar de provincie Zabul gestuurd waar u reeds in uw tweede of derde missie ernstig gewond geraakte aan uw linkerbeen. Na een revalidatieperiode van een jaar in Kabul keerde u terug naar uw dorp in Hisarak, waar u de volgende twee tot twee en een half jaar zou wonen.

Enkele dagen na uw aankomst in uw dorp werd u echter bezocht door uw neef M.(...) M.(...) en uw vaders neef. M.(...) M.(...) wou u doden omwille van uw werk bij het leger. U betuigde echter spijt en u beloofde hem dat u na volledig hersteld te zijn toe zou treden tot de Taliban. Meerdere jaren verstreken terwijl u langzaam revalideerde tot u zo'n vijf maanden voor uw vlucht uit Afghanistan volledig hersteld was. Op het trouwfeest van de zoon van uw zus werd u door M.(...) M.(...) gezien zonder uw krukken. Hij vertelde u dat u moest klaar staan om met hem mee te gaan na afloop van zijn volgende missie. Vijftien à twintig dagen later kwam u opnieuw M.(...) M.(...) tegen op een begrafenis van talibs die in de bewuste missie om het leven waren gekomen. Uw neef vertelde u dat hij u over drie dagen zou komen ophalen. Diezelfde avond verliet u uw huis en vatte u uw reis naar Europa aan. Na een reis van twee tot tweeënhalve maand kwam u op 22 november 2011 in België aan, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, zes foto's, een medisch dossier, twee medische attesten en twee enveloppes neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de Taliban. Aan de gebeurtenissen waarop u uw terugkeervrees baseert, kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Allereerst moet er op gewezen worden dat u de belangrijkste gebeurtenissen niet correct in de tijd kan situeren. Zo beweert u dat het huwelijk van uw neef plaats vond aan het einde van de winter of het begin van de zomer, wat volgens u overeenkomt met de maanden hoet (20 februari – 21 maart) of hamal (21 maart – 20 april). U stelt dat u vijftien tot twintig dagen na dit huwelijk Afghanistan heeft verlaten. Uw verklaring dat er maar vijftien tot twintig dagen het huwelijk van uw vertrek scheidden, strookt echter niet met uw verklaringen over de duur van uw reis tot België. U zou immers na een reis van twee tot tweeënhalve maand in België zijn aangekomen. Uw aankomst in België dateert evenwel van 22 november 2011, te weten zeven tot negen maanden na uw beweerde problemen en vertrek (CGVS p.2,9). Dat er meerdere maanden liggen tussen dit huwelijk en uw verklaarde vertrekmoment is tegenstrijdig aan uw verklaringen.

Verder slaagt u er niet in uw houding in het licht van de bedreigingen van de Taliban aannemelijk voor te stellen. U vertelt dat u, nadat u terug in uw dorp aankwam na de verwondingen te hebben opgelopen, de Taliban beloofde om u bij hen aan te sluiten eens u hersteld was (CGVS p.7,8). Hoewel het duidelijk is dat het M.(...) M.(...) ernstig was en u beweert dat u uw belofte nooit zou inlossen, ondernam u al de jaren dat u herstelde niets om aan uw belofte en het dreigende onheil te ontkomen. Het enige dat u deed was uw krukken langer bij u houden dan noodzakelijk was. Op de vraag of u een oplossing trachtte te zoeken in de jaren van uw herstel antwoordt u gewoon 'nee'. Als verklaring brengt u aan dat u een optimist bent en dat u dacht dat de situatie in uw district zou verbeteren. Daar de Taliban reeds jarenlang een sterke aanwezigheid heeft in het district Hissarak komt uw verklaring weinig overtuigend over. U stelde noch andere vormen van samenwerking voor aan de Taliban noch trachtte u uw streek te verlaten, terwijl u nochtans met uw zussen in Jalalabad en uw broer in Kabul over uitwijkmogelijkheden beschikt. Zelfs nadat u op het huwelijk een deadline van de duur van zijn missie opgelegd kreeg van M.(...) M.(...) ondernam u niets, zo zegt u (CGVS p.8,10). Dat u jarenlang rustig herstelde zonder ook maar enige maatregel te nemen om aan de Taliban te ontkomen terwijl u weet dat u gedwongen zult worden om tegen uw wil bij de Taliban toe te treden, is allesbehalve aannemelijk.

Daarnaast mag het eveneens verbazen dat u zich, eens hersteld, niet uit het zicht van de Taliban en meer bepaald van uw neef M.(...) M.(...) trachtte te houden. Dat u zich integendeel op het trouwfeest bij uw zus thuis zonder krukken vertoont terwijl de persoon die u wilt dwingen bij de Taliban te gaan na uw herstel een nauw familielid van u is, is erg bevreemdend. Als verklaring vertelt u dat u wel wist dat hij uitgenodigd was daar hij een familielid was, maar dat u niet wist dat hij effectief zou komen (CGVS 7,8,9). Uw argumentatie dat u niet kon weten dat hij effectief zou komen, kan niet verklaren dat u het risico nam om zichtbaar hersteld in het openbaar te verschijnen.

Nog meer dan uw aanwezigheid op het huwelijk van uw neef verbaast uw aanwezigheid op de begrafenis van de gesneuvelde talibs. Waarom u, die aan de greep van de Taliban wilt ontkomen,

deze begrafenis bijwoont, verklaart u door te stellen dat “ze anders niet naar jou begrafenis komen”. Dit is allerminst ernstig. Als u andermaal gevraagd wordt waarom u uw leven riskeerde door naar de begrafenis te gaan, stelt u dat u niet dacht dat er enig gevaar was voor u daar u al met hun verzoek tot toetreding was akkoord gegaan. U erop gewezen dat u eerder stelde dat u niet wou toetreden, antwoordt u dat u niet dacht dat M.(...) M.(...) op de begrafenis aanwezig zou zijn. Daar de overledenen deel uitmaakten van M.(...) M.(...) zijn missie, en men op een begrafenis van lokale talibs andere lokale talibs kan verwachten, raakt ook deze verontschuldiging kant noch wal. Geconfronteerd met deze bedenking stelt u tenslotte dat M.(...) M.(...) zei dat hij u na zijn missie zou komen ophalen en dat deze missie een maand tot anderhalve maand zou duren terwijl de begrafenis reeds vijftien tot twintig dagen na het huwelijk plaats vond. Daar de missie waaraan M.(...) M.(...) deelnam zwaar gebombardeerd werd met vele doden tot gevolg, zoals u zegt, is het feit dat deze missie vooraf als een maand tot anderhalve maand durende missie gepland stond van geen tel (CGVS p.7,8,9). Dat u uw gedrag na geconfronteerd te zijn met de bedreigingen die u Afghanistan deden ontvluchten allerminst aannemelijk kan voorstellen, haalt het geloof in uw asielaanvragen volledig onderuit.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvragen, waarop u uw asielmotieven steunt.

De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Evenmin kan u de vluchtelingenstatus toegekend worden louter omwille van uw tewerkstelling bij het Afghaanse leger. U was immers vijf tot vijfenhalf jaar geleden en slechts gedurende zo'n zeven maanden in actieve dienst als soldaat. Van deze zeven maanden kreeg u gedurende zes maanden een opleiding en was u maar ongeveer een maand actief in de afgelegen provincie Zabul. In de provincie Zabul nam u deel aan twee of drie operaties. Bovendien kan uit de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven aangenomen worden dat u in de jaren dat u na uw werk bij het leger in Afghanistan verbleef geen problemen kende omwille van deze vroegere tewerkstelling (CGVS p.3,8). Gezien de beperkte duur en de beperkte zichtbaarheid van uw tewerkstelling, het feit dat uw werk voor het leger reeds meerdere jaren geleden plaats vond en het feit dat u sindsdien geen vervolging kende, kan niet aangenomen worden dat u omwille van uw werk als soldaat een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvragen door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c bij terugkeer naar Afghanistan dient te worden opgemerkt dat u de gevolgen van het gewapend conflict in het district Hissarak van de provincie Nangarhar kunt vermijden door zich in de stad Kabul of uw provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen. Immers, u bent een volwassen man die de beide Afghaanse landstalen beheerst en ook een beetje Engels heeft geleerd (CGVS p.2). Bovendien beschikt u met twee zussen in Jalalabad en een broer in stad Kabul over een familienetwerk waarop u kan steunen bij uw hervestiging naar een van beide steden. Uw schoonbroer werkt als autohandelaar tussen de steden Kabul en Jalalabad (CGVS p.2,11). Het spreekt voor zich dat uw schoonbroer minstens over zakelijke contacten beschikt in zowel Kabul als Jalalabad die hij kan aanspreken om uw vestiging in deze steden te vergemakkelijken (CGVS p.8). Als enige hinderpaal voor uw hervestiging bij terugkeer naar Afghanistan in de steden Kabul of Jalalabad wijst u naar uw asielmotieven (CGVS p.11). Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden, kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Kabul of Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de steden Kabul en Jalalabad te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielaanvragen uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het

veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Kabul en Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Kabul en Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De foto's, het medische dossier en de medische attesten bevestigen dat u in dienst van het Afghaans leger verwondingen opliep. De stukken kunnen uw asielmotieven echter niet ondersteunen. De authenticiteit van de taskara dient bovendien in vraag te worden gesteld. Als uitgiftedatum staat er 11/2/1385 (1 mei 2006) vermeld terwijl in de stempel op de taskara het jaartal 1387 (2008) staat. Een verklaring voor deze afwijking heeft u niet (CGVS p.3). Wel vertelt u dat u voor uw indiensttreding bij het leger een taskara liet maken met een valse leeftijdsvermelding (CGVS p.3). Dat u zich eerder om een aanvraag goedgekeurd te krijgen voorzag van een vals document wekt allerminst vertrouwen in de door u neergelegde documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/7 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 4 van de “Europese Richtlijn 2004/83”, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van artikel 16 “KB rechtspleging CGVS” en van de zorgvuldigheidsplicht. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt ten onrechte voor dat verzoeker geen risico meer zou lopen door zijn dienst in het Afghaanse leger vijf jaar geleden. Verzoeker heeft daarenboven aangegeven dat hij nog werd doorbetaald en dat zijn link met het Afghaanse leger dus slechts twee jaar geleden is opgehouden te bestaan. Tevens heeft verzoeker aangegeven dat zijn broer bij de luchtmacht werkt en op de basis in Rishkor, ten noorden van Kabul is gekazerneerd. Verzoeker verwijst naar artikel 4 van de richtlijn 2004/83 en een arrest van het Hof van Justitie en stelt dat op de staat de verplichting rust om alle relevante gegevens van het asielrelaas vast te stellen en te verzamelen. Dit omwille van de reden dat de staat soms beter geplaatst is om informatie ter staving van de problemen te vinden. Verzoeker heeft aangegeven dat zijn broer ook al werd bedreigd en van hun vader niet meer naar huis mag komen. De broer van verzoeker heeft een contract van zeven jaar. Uit objectieve informatie van de UNHCR blijkt dat verzoeker wel degelijk een vrees mag koesteren door zijn vroegere tewerkstelling bij het leger, waaraan door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet getwijfeld wordt, en de werkzaamheid van zijn broer bij het leger. Daarnaast heeft verzoeker in zijn gehoor meermaals aangegeven situeringen sowieso niet goed te kennen. Verzoeker is immers ongeletterd en heeft nooit onderwijs genoten. Zeker gezien het bewuste tijdsverloop waarnaar wordt verwezen geen danig groot verschil uitmaakt. Verzoeker heeft zich neergelegd bij de beslissing van zijn vader om te zeggen dat hij zich zou aansluiten bij de taliban omdat hij toch niet wist of hij eigenlijk ooit helemaal zonder krukken zou kunnen lopen. Vervolgens dacht verzoeker dat, zelfs indien hij helemaal zou revalideren, de toestand in zijn regio dan misschien al helemaal anders zou zijn. Verzoeker ziet niet in hoe deze houding hem verweten kan worden, aangezien dit het slimste was dat hij kon doen. Verzoeker heeft ook aangegeven dat hij er met zijn commandant over heeft gepraat en dat deze zei dat hij zich tot de lokale autoriteiten diende te wenden gezien het leger daar zelf weinig aan kan doen. De lokale autoriteiten steunen in de regio van verzoeker echter de taliban. Verzoeker mocht voorts redelijkerwijze verwachten dat M. M. niet naar het trouwfeest zou gaan, gezien hij nauwelijks op zijn vast adres was en het trouwfeest bovendien overdag was. Gezien hij bij de taliban was bleef hij normaal gezien weg van dergelijke gelegenheden omdat dit te gevaarlijk was. Daar verzoeker enkele dagen daarna nog naar een begrafenis van enkele talibs is gegaan doet geen afbreuk aan het verhaal van verzoeker nu hij niet anders kon omdat de traditie dit vereist. Bovendien had hij nu eenmaal trouw beloofd aan de taliban en kon hij hen tot op dat ogenblik nog altijd ervan overtuigen dat hij inderdaad mee zou doen met hen. Het is dus enigszins verstandiger te noemen op een dergelijke begrafenis aanwezig te zijn dan niet. Dit komt de geloofwaardigheid van verzoeker ten aanzien van de taliban ten goede. Het is pas toen op de begrafenis dat werd gezegd dat ze hem binnen drie dagen voor de eerste keer daadwerkelijk zouden laten meedoen en dat het echt te heet werd onder de voeten van verzoeker.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker en zijn afkomst uit het dorp Wati in het district Hisarak in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Er wordt echter volledig ten onrechte geoordeeld dat verzoeker zich in Jalalabad of Kabul zou kunnen vestigen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het intern vluchtalternatief ten aanzien van verzoeker beoordeeld als ware hij een alleenstaande man en heeft hierbij volledig geen aandacht gegeven aan het feit dat verzoeker nog een vrouw en drie kinderen heeft in Afghanistan. Daarenboven haalt het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk aan dat verzoeker een broer heeft in Kabul die hem kan helpen. De broer van verzoeker zit in de luchtmacht en is dus op de basis gekazerneerd. Wat de zussen van verzoeker in Jalalabad betreft, zij hebben meer dan vijf kinderen en zijn niet in de mogelijkheid om verzoeker steun te bieden. Verzoeker heeft daarnaast aangegeven zelf over slechts een jerib grond te bezitten. Financieel is er dus geen enkele mogelijkheid om een reëel vestigingsalternatief te ontwikkelen. Bovendien heeft verzoeker Belgische medische attesten waaruit blijkt dat hij nog steeds last heeft van zijn verwondingen en moeilijk kan stappen. Dit speelt zeker een rol in het verkrijgen van mogelijke tewerkstelling. Verzoeker spreekt overigens geen Engels, hij heeft enkele woorden geleerd in het centrum, maar dit is geenszins voldoende om van een kennis van het Engels te spreken. Tot slot dient erop gewezen te worden dat verzoeker ongeletterd is. Bij het toekennen van een intern vluchtalternatief is daarenboven een beoordeling van de mensenrechtensituatie en de sociale-economische situatie in de desbetreffende regio belangrijk en een dergelijke beoordeling werd zeker niet gemaakt. Op dit moment kan de stad Kabul de toevloed geenszins aan en schrijnende situaties doen zich voor. Om in Jalalabad te geraken dient men een gevaarlijke weg te nemen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van artikel 3 EVRM, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Op heden is de veiligheidssituatie in Kabul nog altijd alles behalve veilig te noemen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht het risico voor burgers in Kabul te ontkennen, door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden gevisieerd. Hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit zijn van de acties, zijn zij wel het slachtoffer ervan. Ook in Jalalabad zijn groeperingen op gewelddadige wijze actief. Tevens is het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. Ook al neemt de ernst van het gewapende conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensenwaardig. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is blind voor de realiteit.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, vier rapporten van het UNHCR, een rapport van de Danish Immigration Service, een rapport van IPS, het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, een rapport van OCHA, een document van AFP, een aantal persartikelen en medische attesten en röntgenfoto's van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker per brief van 29 oktober 2013 een aanvullende nota neerlegt met nieuwe elementen. Bij deze nota voegt verzoeker de volgende documenten: een medisch attest van 21 oktober 2013, de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013, een rapport van het UNHCR en een aantal persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker, die aan zijn neef beloofde zich aan te sluiten bij de taliban van zodra hij hersteld was van de verwondingen die hij opliep bij het leger, niets ondernam in de jaren dat hij herstelde om zich aan zijn belofte te kunnen onttrekken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4, 7, 8 en 10). Zo stelt verzoeker expliciet dat hij geen plan had, hoewel hij hersteld was en slechts zijn krukken bijhield (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Tegelijkertijd verklaart verzoeker echter dat hij in de periode dat hij hersteld was samen met zijn vader op het land werkte (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). De Raad stelt vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker openlijk op het land zou werken indien hij werkelijk aan de taliban zou hebben beloofd zich bij hen te voegen van zodra hij hersteld was en zo het risico zou lopen door de taliban gezien te worden zonder krukken. Ook de verklaring van verzoeker dat hij een optimist is en hoopte dat de situatie in zijn district zou beteren kan bezwaarlijk worden aangenomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Het was immers de neef van verzoeker die hem bij de taliban wou inlijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7, 8), waardoor een algemene verbetering van de situatie in de regio geenszins garandeert dat de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich bevond zou verbeteren. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij eigenlijk niet wist of hij ooit zonder krukken zou kunnen lopen en dacht dat, zelfs als hij helemaal zou revalideren, de toestand in zijn regio misschien helemaal anders zou zijn, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat verzoeker ook nadat het duidelijk was dat hij wel terug zou kunnen lopen en dat de toestand in de regio nog steeds slechts was geen voorzorgen of actie ondernomen heeft. Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker het risico zou nemen om zich op het huwelijk van de zoon van zijn zus zonder krukken te vertonen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). De verklaring van verzoeker dat hij niet wist dat M. M. was uitgenodigd en dat hij pas aan het einde van de dag kwam, is geenszins aannemelijk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Vooreerst stelt de Raad vast dat, indien verzoeker M. M. werkelijk vreesde, hij er zich van zou vergewissen of M. M. op het trouwfeest uitgenodigd was en zo nodig zijn voorzorgen zou nemen. Bovendien spreekt verzoeker zichzelf tegen door op de vraag of hij aan zijn zus vroeg of M. M. was uitgenodigd te antwoorden dat hij een familielid was en ook uitgenodigd was net als elk ander familielid (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Het feit dat M. M. geen precies adres heeft en dat verzoeker niet wist of hij effectief zou komen of niet doet geenszins afbreuk aan deze vaststellingen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat M. M. vaak weg bleef van dergelijke gelegenheden omdat dit voor hem als taliban te gevaarlijk was, stelt de Raad dat dit geenszins verklaart waarom verzoeker een dergelijk risico zou nemen. Bovendien zou verzoeker ook nadat hij op dit huwelijk een deadline opgelegd kreeg van M. M. geen actie ondernomen hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Ook waar verzoeker stelt dat hij niet wist dat M. M. op de begrafenis aanwezig zou zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10), stelt de Raad vast dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Dit was immers de begrafenis van talibanleden die samen met M. M. op missie waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Bovendien had M. M. gezegd dat de missie anderhalve maand zou duren en dat hij verzoeker daarna zou komen ophalen, terwijl de begrafenis reeds vijftien tot twintig dagen na het huwelijk plaatsvond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7, 8, 9). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat

verzoeker op deze begrafenis aanwezig was. Immers, M. M. had gezegd dat hij na de missie met hem wou praten en verzoeker had hierop geantwoord dat hij klaar was om te praten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Aangezien de missie werd afgebroken door het Amerikaanse bombardement, had verzoeker redelijkerwijze kunnen verwachten dat M. M. hem op deze begrafenis zou aanspreken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker geen voorzorgen nam voor de begrafenis en hier gewoon naartoe ging. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het zijn geloofwaardigheid ten opzichte van de taliban ten goede kwam om aanwezig te zijn op de begrafenis en dat het pas toen was dat hem gezegd werd dat hij binnen de drie dagen daadwerkelijk met hen moest meedoen, stelt de Raad dat M. M. reeds tegen verzoeker had gezegd te willen praten met hem van zodra de missie was afgelopen. Gezien de begrafenis het eindpunt van de missie was nadat deze werd afgebroken door een Amerikaans bombardement, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker hier zomaar aanwezig was, zonder reeds een plan te hebben verzonnen.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben louter op basis van zijn voormalige tewerkstelling bij het Afghaanse leger jaren geleden. Verzoeker kreeg immers zes maanden opleiding en werd vervolgens twee maanden nadat hij begon te werken neergeschoten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoeker zou overigens slechts aan twee of drie operaties hebben deelgenomen met het leger en stelt ook zelf dat hij slechts heel kort bij het leger werkte (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien brengt verzoeker geen andere feiten aan waaruit blijkt dat hij omwille van zijn werkzaamheden bij het leger problemen zou hebben gekend in de jaren die daarop volgden, met uitzondering van de problemen met zijn neef die hierboven niet aannemelijk werden bevonden. Aangezien de door verzoeker beweerde problemen niet aannemelijk zijn, kan de Raad ook geen geloof hechten aan de verklaringen van verzoeker dat zijn broer, die bij de luchtmacht werkt, eveneens bedreigd werd door M. M. twee of drie maanden na het vertrek van verzoeker uit Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Bovendien verklaart verzoeker dat zijn broer voordien nooit bedreigd werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift een vrees mag koesteren omwille van zijn vroegere tewerkstelling en de tewerkstelling van zijn broer en in de aanvullende nota verwijst naar de rekrutering door de taliban zoals omschreven in de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 stelt de Raad vast dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voor zover verzoeker verwijst naar de paragraaf uit de UNHCR Guidelines van december 2010 omtrent de situatie van regeringsmedewerkers van alle niveaus en meent dat hij omwille van zijn vroegere tewerkstelling bij het leger vervolging mag koesteren, merkt de Raad op dat verzoeker stelde tewerkgesteld te zijn geweest bij het leger en hij aldus niet als regeringsmedewerker, zoals bedoeld door de UNHCR Guidelines, kan worden aangemerkt. Het UNHCR geeft zelf desbetreffend de voorbeelden van gouverneurs, rechters, aanklagers en leerkrachten. Het gaat hier over gewone burgers en niet over soldaten bij het Afghaanse leger.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van

het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, augustus 2013).

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de ter zake door verzoeker neergelegde documenten bij het verzoekschrift en de aanvullende nota blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken en vluchtelingenlampen van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is die zowel Dari als Pashtou spreekt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2) en dat verzoeker op de steun kon rekenen van zijn schoonbroer die zakenman is en auto's verkoopt tussen Kabul en Jalalabad gezien deze een deel van zijn reis betaalde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook verklaarde verzoeker dat zijn vader hem bij thuiskomst van de begrafenisceremonie 200000 Afghani gaf die hij “*daar had liggen*” waarna verzoeker onmiddellijk vertrok (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Voor zover verzoeker verwijst naar de medische attesten waaruit blijkt dat hij nog steeds last heeft van zijn verwondingen en moeilijk kan stappen, kan worden vastgesteld dat de arts (Chirurgie Orthopédique) enkel het volgende stelt: “*actuellement le patient semble presenter une petite gêne douloureuse fonctionnelle épisodique*” en dat een verwijdering van het osteosynthese materiaal niet onontbeerlijk is. Ook wordt gesteld dat om dit materiaal te verwijderen men het type/merk moet kennen van het gebruikte stuk metaal, maar dat de radiografische foto's dit niet laten zien. Uit geen van de medische attesten die worden voorgelegd blijkt dat het kleine pijnlijke functionele ongemak verzoeker zou verhinderen om zich te vestigen in Kabul. Ook het medisch attest van dokter Arlette De Lombaert waarin gesteld wordt dat verzoeker klaagt van pijn en dat het osteosynthese materiaal zou moeten verwijderd worden, kan geenszins een hinderpaal vormen voor een vestiging in Kabul. Hetzelfde geldt voor het feit dat hij ongeletterd is. Deze elementen zijn niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief niet in staat zou zijn werk, huisvesting en voedsel te vinden of niet op de steun van zijn familie kan rekenen, te meer daar deze zijn reis hebben betaald. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*” van 22 maart 2013 en SRB “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*” van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het

NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 31 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseren. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde geen opmerkingen.

De UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan van augustus 2013, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan, de rapporten van UNHCR en Vluchtelingenwerk Vlaanderen en de overige persberichten die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota heeft toegevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie verstrekt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven. De persberichten, het document van AFP en het rapport van OCHA omtrent de veiligheidssituatie in Jalalabad zijn gelet op het intern vestigingssalternatief in Kabul niet relevant.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingssalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF